

СМИСАО ФАЛСИФИКАТА

Фалсификат би, у сликовито-словном пратексту, био сагледавачев *хитни одабир* управо оног “мање битног” идеографа који, будући значењски изолован, зауставља ток *његовог даљег ланчања*, – ток на кога сви други идеографи, попут сакупљено-разасутих листова Књиге, обрисно указују. Тек када би неко *изнова* решио овај танано текстуални графикон (уп. божанско-анимални Лавиринт; серијалну Фотографију*), и то на начин да новоизнето решење не одговара више колективном памћењу његове претходнице, могло би се говорити о *артистичком фалсификату*.

“Крај” књиге је “почетак” писања. (...) Утолико што је Хегел у исто време и “последњи” филозоф књиге и “први” мислилац писања, у његовом Систему (нужно) постоји пукотина. Овај расцеп раскида апсолутно закључење и субвертира репресивни тоталитет. (...) деридијанско писање указује на деконструктивну а/теологију с ону страну деконструкције теологије. (...) “Ново” не може, мада мора, бити уписано у речи “старог”.

(М. Ч. Тејлор: *Писање Бога*)

Времена (непознатих светова) има најмање колико и бивствујућих бића, па ипак је изворно време/свет *један*. Како? Да ли тек на начин **химеричког** (праЈединог) субјекта који је постојао “пре” разбијања *светског огледала*? Или је тај парадокс могуће разрешити и на следећи начин: под претпоставком да је пред-увид једног *лебдећи само-успостављеног субјекта* у будуће, празно а отворено време (тачније: – време у коме се својство чисте неизвесности преображава у *додатну* димензију простора – *разуђену густину ноћно-небеске позадине* –), довео до тога да тај субјект исти, у процесу властитог саморефлектовања (хипертекстуалног проширивања), буде и сам наједном заустављен? А затим – путем сврнуте *стреле* свог пројектовања у *непознат* простор – закључан у себе; и то као у онај *сноп разилазно-будућих обличја* (уп. *звездану контуру*) који “угушује” чак и свог уобличитеља (Другог; Разлучитеља): – управо оног који га је једини и предодредио као путоказну слику *свег даљег* (константног а *преко-бројног*) збивања.

Тек на основу тог *не-прекидног* застајања, сам светлосни пра/запис (призор новог-и-старог, дубоко-поноћног неба) прелази у једно бескрајно замршено поље: – парадоксални вид свог постварања; – *петљу ослобађања једном замрле светлости*; – **живо-заздану азбуку рељефа**, саздану од *свеже-урезних трагова оних светлосних струна предела* што теже да се периодично селе, од једног до другог поднебља, услед чега оне “већ за младости умиру”. А тај се ритмички самозаустављан пра/запис, међутим, обрушава на својој последњој прегради: – тачки освртног заокрета ка неистраженој дубини сопственог, увек већ изнова могућег, претумачења. Отуд и нема бесконачно линеарног времена какво би надживело смрт пра-бића (“мачке”-сведидиоца) – као што нема ни бесконачно континуалног текста законика, који би збрисао место рођења жеље за свеопште-ускрслим постајањем (кроз “ново” писање), а што иницира од субјекта независан (тек скупно резултујући) *дах законика*.

Тиме је сам пра/запис кадар да се у свакој својој тачки (подједнако интензивно) присећа на неправду учињену *врховном писатељу* – односно, *души* (*још себе-необезличене, ноћно-небеске*) *писаљке*. Јер, у питању је то да је неко пра-биће себе-видства, у одмакнутој димензији властите будућности (– биће које ипак није нашло смрт у сопственом огледалу, успевши да га својим последњим дахом “преломи” те изметне се у његово *празно* суседство –) било ускраћено за крајносни ефекат себе-видства. Јер, при том је то *њиме истргнуто* крило огледала, *као вид другог повратка његовог у последње при-себљење, оса васељенске полуге* (уп. “константа одговорности”*/Бахтин), – која најпре посувраћа све-исто у форми не-истог; – па тек затим и њега самог, као јединог виддиоца тога о чему је ту и реч, а из чега он сам бејаше искључен. **И оно на тај пут свог далеко-заобилазног присебљења пристаје не зарад оних још неузнатих, из свог зрцала могуће исповрнутих; не зарад непосредног изручења садржаја овакве једне жртве самог себе (као пра-бића) неодређеном (тек чеканом) мноштву, него управо зарад спречавања тога да тај махнито му излетели дар одмах и стигне дарованима!** односно, зарад тога да овај исти стигне најпре *само једном*, призмом “мачјег” сновиђења /још у пред-времену/ одабраном /њему-а/симетричном/ Другом: – дакле, ономе који је, у односу на завршни покрет *његовог* самозрцаљења, спрам *њега истог* трајно-осамостаљена паралела; – дакле, ономе који *једини* може да успостави, у властитом *на-трону-пољуљаном уму, глорификацију понора неизвесности, принцип несводиве другости који мора да се скрива, да би то био*; – дакле, ономе који *једини* може да успостави једно помично, у-себи-рефлектујуће међу-тло – за *дубоко скровит* сусрет себе-као-Другог са оним пра-Одсутним, који га је таквим једини и именовано/антиципирао, и тиме себе повратно одредио као *Ја-у-Другости*. И тек то би било оно свему премостно тло /“скела за умрле”, хиперборејски узлебдело “острво блажених”/, “узглобљено” усред *амбиса*

двоструког времена /из кога ничу неизбројни светови/ – а које, као јединствена долињска шкољка /Утопија/, “развија време у безвременост”* (Х. Брох). Заправо, тек услед таквог једног запречавања одазива “нових” душа на *ехо* овом *праједином*, замрло-самониклом *бићу* /мајке Муза, Мнемозине; Нимфе Ехо/, овај Други /Орфеј; Нарцис/ бива /као предобухваћен сном Пећинске Старице/ сапет раскршћем два супротно усмерена времена. Јер управо тај **чин његовог удаљавања у дводелну самоћу**, као **древно-естетичко стратегирање прве још неразвијене творевине** /тј. смрт-засвођење *света подмесечевог* – отпалог, без могућности повратка, из средишта безимено-мајчинске Сфере/, погрешно тад беше протумачена као *његова* егоистичност, односно као *друга, за-свет-непремостива* смрт:

Али (...) гост свог мутног плашта, поче да се мења
у чедног хероја посмртног чекања.
(Маларме: *Посмртна беседа*)

А одатле је и Нимфино, на *ехо* сведено, биће, будући већ готово *усахло* (хибернисано на равни Идеје: управо као залог проширивања/“окићења” текста ноћно-сунчаног законика), било замењено својим *закривљеним* одблеском, искром с *уломка* небо-огледала; сводом Вечерњаче, “позно-пролећним меланхоличним бдењем Венере”* (Аница Ребац), – *трагичком химером*, оном што је “бледа од бриге” над уснуло-светском творевином. Јер једини појавни облик *у-бити-безименог* апсолута – пролаз за дах *отргнуто-самосвесне* новине – био би /под “подземним” притиском узнет/ лук месечевог српа, који долази управо из дубине неистраженог времена (/Вулкана), и то као инструмент *сатурналијског* преврата, – а који једини, за разлику од затвореног свода Вечерњачиног, развезује *музiku преудаљеног јаства* (саме Ехо) из пало-овоземаљског предела.

Постоји, међутим, у *преломљеном језгру пра-ноћног сна* /односно: у *осовином-просеченом срцу Сфере*/, једно **место апсолутне комуникације** /црна рупа прво-колапсиране, или саможртвоване звезде: – **место чекања зрака велике непознанице**/; – *место преуспоставе језичких закона*, или *престабилисаног* начина умрежења сваке небеске појаве уопште; – извесно (у самој “течности” живота) *прокрадено писмо*, као вулканским *оком подземалским* антиципиран ефект полутренутних оспољавања *мирне унутрашњости* Сунчеве, ефекат који врхуни у спознаји оног празног простора (““Она је Ехо, ... “рашљарски штап” за место (*Ort*) смисла, ...”” /Дерида: *Политике пријатељства*) који је *звучно сабит у кристалу угашене звезде*. И то писмо је, као дубоко скровито, парадоксално избацivano до у сам врх турбуленције једног сваки пут другачијег – *случајног* сусрета (између двају опозиционо-зрцалних, али притом а/симетрично издеталјисаних сазвезђа – “Близанаца”) – стратегираног управо овим изворно естетичним не-односом.

“Означавајући одсућност и раздвајање, слово живи као афоризам. ... Постоји нека анималност слова – која поприма облик жеље, њеног неспокојства и усамљености.”** (Дерида: *Бела митологија*).

Јер тек Преко-метафора*, као **императив одстојања**, изражава нужност узајамног искључивања битка (као у-себи-омеђеног) и ништавила (као *ничим могуће* омеђивог) што /светлоносно, посттрагички/ резултује баченошћу појединачног бића у ништавило. И то најпре као /унутарсферични, естетички/ чувар границе међу бивствујућим феноменима; те затим и као /из хармоније сфера тек произашли/ **преломни зрак**, тј. знак не-могућности да се нешто дозове у постојање и мимо прелиминарног проласка кроз тест слепо-мисаоног погађања у бити туђинске, али претпојавно (“укосо”) ту већ ипак осветљене територије – од стране неког незнано-суседног, зрцално одливеденог ентитета (“двојника/близанца”). А тај је **свесиспитни знак** (уп. урез крајњег домета прво-бачене Коцке; **печат долебдео из нигдине**, и то све до сунчано-поноћног трона који је управо Лахесу, од свих Мојри, именовао као кадру за пружање прецизно-мерне, нужне дозе “просејања” светлости) ограничен перспективом своје прве виђености, која унапред фиксира домет чак и његовог властитог себе-видства; – то јест, која његову (божанско-анималну) егзистенцију зауставља у даљем раду њене пред-самосвесне (повесно-светске) жеље.

Кристална осовина сфера, као *подземно-изборавајућа, кружно-крстава у свом попречном пресеку стрела, иницијатор бесконачности саме* – или, *обнављајућег ткања посебног поетског израза за свако међузвездано склопљено пријатељство* – *настала је усред раскола светског сна; тачније, услед стечене рефлексије о себи њиховог немогуће-устрајног у-кругу-пућујућег заједништва*, – које отад тражи за себе **један апсолутно нов, много пространије осветљен, свечанији простор**/. Она је, дакле, настала дисперзијом Сфере, као *вид прскања прстеновима-одвећ-стешњеног богатства небо-палитељских дахова!* И она за своју вршно-тежишну тачку има *сјајну зелену звезду пенушасте међу-зоне узајамно замењивих смерова ноћи-дана*; а та је зона уједно праоблик

стратегијске комуникације: древни вид одбране *у-бити-естетичне идеје границе* – између (макар) два звездана субјекта /или, у овом случају: кривудава територије нечијег тек постајућег појединства/.

А паралелно томе пак стоји: *један до краја не-прозирни кристал у-сну-бдијућег под-сна*, као *звезда-покретница која бежи иза престоно-ноћних вратница** /уједно, светло-заметак поноћи, у виду *немог а жмигавог посматрача*, “окате биљке”* (Х. Брох); оне, која тек својим ризомским растом задобива васионску размеру – кроз померен акценат своје микросветлосне осовине/. То је, дакле, микројединични кристал “нове”/убрзане комуникације, или полутренутни вид замена једне *увек исте, естетички-одстојне* територије – од ту дуго збираних, *дубоко заплетних против-хтења Мајки*; – односно: – то је у-сну-прворођена Идеја о *путу комуницирајуће границе*, и то Идеја која је *с ону страну куле свог самозачећа* нужно још даље претумачивана: – превођена из усуда сопствене зебње, као прве самоупаљене звезде, у предуслов за /из воље бесконачног самоудаљавања једног *Ја*, проистекло јој/ прерастање – у *велику (ничеанску) звезду*.

Она је, дакле, *надмерно вертикална (истањујући увис путујућа) Идеја о апсолутности (још не-самосвесне) новине*, и то оне што се и упркос једној “осредњој”, *хоризонтално-мерној* (сред усаглашено ритмованих *сфера* тачно-заустављаној) жудњи *палог света* /јер: из Сфериног језгра заувек отпада свет подмесечев/, пробила – *као сам демонски премашај* – из неосветљеног залеђа међузвезданог простора.

Отуд тек следе:

- 1) *Слика старог ноћног неба (привид синхронског космоса)*: – злом окончано *Златно Доба*, где је (при његовом крају) владала једна одвише затворена елита: – она што је скривала дијахронију “дахова” небеских тела – и то као сам закон властите смењивости; и која је јела оне “мање” (а у ствари, само оне *даље, надолазеће*) светове. **То је, дакле, слика првобитног поретка не самих душа, не онаквих какве су се оне саме међусобно предуклопиле, него њихових скоковито-излазних, надалеко продужених покрета:** – то јест, њихових **надкрајносних учинака** “лансираних” (по жељи Нептуна) с дна оне *мреже* што је постала тек путем сумирања свих њихових пламено-стихијских интеракција, – а што је, *упоредо, учинак Вртоглавице нечијег на-Престолу-пољуљаног Ума*, – то јест, покрета лансираних с дна оне, *мастилом суза обојене*, звездане мреже/зенице Горгонине/Неитине, која их свескупа преводи у трајно ослобођење: управо на тај начин што их измешта на хоризонт изградње свеопште небопловне заиграности! Али, то се збива тек на оној крајње-висинској тачки замрзавања, – *Атласовој планини укусог подупирања Сфере*, – где долази до коначног прибирања-к-себи (жалног седиментирања) *стреле “мачјег” магновења*, те до отргнућа од следеће /“мачјој” не-озбиљности ту зло приписиване/ *коби*: да је **коцком под-дубине** свег светског безнађа, једном **баченом-у-вис** (из бунарске дупље Нептунове, места зрцаљења старо-небеске неодлучности) предодређен сваки **даљи случај** себе-обликовања (још не-самосвесне, и управо зато **запиљене**) **висине по/ноћи**. Дакле, у питању је била неопходност отргнућа свег *новијег* човечанства од злосретног налога **више инстанце**, иза кога **не стоји (више) нико**, па ни **помахнитала сабласт**, дакле, *од налога за тражењем једног јединог језика свезнања, налога који уистину није никад ни био Мајчин!* Јер *она* – Горгона, јесте умрла услед тога што је преотела, од *Вратара речно-подземног ушћа*, оно **никоме дато** право-на-поглед – на *себе-закључено пространство будућности*; – управо стога да би на саму себе преузела, **и у посмртном стању заоставштине свог писма тек савладала, ризик премашајног стварања!** Дакле, неопходно је било отргнуће човечанства од *ње-као-свезнајуће*, окато заостале у репу *звезде-писаљке*, дакле, од *ње* која је умрла услед неподношења **злог призора**: – **одсуства простора за даље писање!** Стога је слика *старог ноћног неба* само она слика која је на Земљи, још у почетку формирања Њене површине, била неправдо протумачена – управо по вољи *њеног сопственог*, плански-одмереног себе-скривања.
- 2) А насупрот њој самој као пра/слици: *Слика новог ноћног неба (пост-вихорског хаосмоса)* – као *другачије осунчана*, старо-еонска идеја о “сазвучу слободних бића”* (Хелдерлин); – коначно успостављена **хиперсинхронија светова**, где је сваки поједини *палитељ* унапред обавештен о кључним заокретима свог путујући-зрачног еха/сигнала, и то само зарад његове увек још даље и даље подстицајности – за оне *преко-бројне, непознате!* “Елиминисати све што је пусто, мртво и површно”** (Делез) – то је циљ ове друге, **отргле еволуције** /постале од полувремене дисолуције свесвођења на стање утопијско/. Јер оно што је *у бити беживотно* тек треба да се, путем *лукавства ума*, наведе на довршење воље за властитим пропадањем – и да се тако коначно унесе у *силу ништења*, те отуд ослободи један **додатни** простор: – **ев-топију**: ланчано одмотавајућу *вољу-за-вољом* бесконачног преконтекстуализовања једног *Ја*.

Уместо праеонске хијерархије “нижег” и “вишег”, која је канибалистички тежила да укине ову себи конститутивну *пра-разлику*, сад иступа принцип једне нове – заиста несводиве – **разлике-у-укрсту**: то је ништавилу премостна (*на свом путу* фрагментисана) Идеја: – Преко-метафора као исход расвете првог разлога за настанак јаза унутар себи-довољне кугле битка. Јер то је један уистину непремостив раскорак: – између *ОНОГ преудаљено саможивог*, које тактички гаји илузију сопствене попустљивости (уп. зле толеранције), и *ОНОГ “лепљиво” беживотног* – које се тек при самом крају неког циклуса, населим реаговањем на трик ове прве, **нужно одаје**, и тако прелази у “глинени” материјал новог почетка (еона).

Широк повор ношен кроз маглена ткања
гневним ветром речи што казао није,
небитак том палом Човеку од прије:
“Сећање с видика, шта је, о ти, до Гле?”
урла тај сан; а глас чији сјај мре дотле,
простор за играчку има крик: “Свет не зна!”
(Маларме: *Посмртна беседа*)

Питање арбитрарности првог покрета јесте питање о томе: да ли је он уопште могућ при сфери звездане хиперсинхронije? Односно, постоји ли икаква **топологија пра/мотива**? Да, уколико је сведена на чвориште поступног увећања снаге сопствених ритмова, путем којих се свуд неприметно шири – као бела патуљаста звезда (“сузна пахуља”).

Оно што би имало моћ да се самим-собом покрене (*пролом*), у престабилисаној (*осмочланој*) сфери *престола*, а да при том још остане неприметно (попут *немог звука* – који је прокрадени *девети члан*), те да не поремети свеопшту (*контрапунктску*) равнотежу, морало би у свом властитом поретку садржавати извесну минисиметрију: клицу будуће-свепротежне суперсиметрије. Лер: ““Шта то може бити бескрајно мала тачка смисла?...” (Бењамин) ...учинити да у преводиочев сопствени језик пређе *начин* на који гледа оригинал.”” (Дериде). Дакле, минисиметрија као извесно пред-знање о /даљини смањеном/ смислу преуспоставе опште /тек апроксимативне/ симетрије; заправо оне симетрије што је према области *изван-границе* увек подједнако (“*беспристрасно*”) дистанцирана – “обрубљујући је”. Дакле, реч је о смислу који периодично кочи и изнова покреће сваки свој субсистем.

То је, дакле, онај немогуће-праједини, спрежни покрет Јаства и његове Сенке, дакле Јаства не-помиреног са Даљином – из које, уместо слике-њега-самог (“окате барке” одаслате-у-Ноћ), оно добија властиту олупину, предодређену “за лет самообнављања кроз игру звездане прашине”. Или је то покрет садејства између Сневача и последњег ефекта његовог сна; сна који, иако већи од њега – тј. како од Сневача тако и од *а priori* му умрежене про-из-воље – њега ту не докида; него га, по једној непознатој (даљинској) логици ситуира у сопствени (већ безбројно разломљен, раз-вакумиран) су-простор – плутајућу против-слику своје **основно пресечне** (“знајуће”) пра/слике, **истргнуте*** (попут свеже исписаног листа) из његове књишке компактности: – двосмерно функционишућа *копча осмочланог прстена* Ананкиног. И та **копча** – као немо-гласовна, сред обртног тока заочена, кристална осовина Сфере – што је уједно инструмент музикалног суђења *правонаследне кћери Ананкине, Лахесе, преко-океанске* птице “са оком звезде што се жалобно круни у сопствено-светлосни реп”, – јесте ту онај бескрајно дискретни (одмерено светлосни) уплив воље великог не-ентитета (духа посмртне будућности) у подземни рад већ смрзнутог бриколажа (“наш жртвовалачки и пепелни замак, тешки гроб без лепе птице,”** /Маларме), сложеног од крхотина с *огња* једне *непоновљиве* прошлости – која је управо хтела то: **да се не понови** – све док се не обелодани злочин почињен над *сагледаваоцем* њене испражњено времените, односно, празно-просторне могућности.

“Нема метафоре која не би морала бити изражена опет само метафором – налази ли се непосредност на почетку или на крају низа метафора?”* (Х. Брох: *Распад вредности*)

“И ево друге метафоре, метафоре која се више не тиче бескрајног праволинијског протезања него увечавања припајањем, према испрекиданим редовима фрагмената.” ** (Дериде: *Куле Вавилонске*)

Пратекст као покретни мозаик трагова Ананкиног ишчезнућа, у међупросторима својих још-непротумачених, холограмских “сличица” (микросистема означитеља) садржаваше и крхотине “сличица” – остатак кључне “сличице” која је у себи садржавала иницијелну шифру, или, тајно-редоследну комбинацију: дакле, оно што би изнело на видело врело превирања самих “сличица”, као и праразлог /празвучни мотив/ постанка њихове заиграно-клизаве констелације. Јер, свака крхотина распаднуте кључне “сличице” ствара на самој себи изнијансиран проблесак целе те “сличице”, онда када лебди и комеша се у роју са свим осталим неизбројивим крхотинама исте: то је безбројно кључање узводне спирале празначења, као све-ништећег “подземног” смисла саме нонсенс-поруке. А како је ефекат тог кључања оно што је *по-себи-највидљивије*, односно оно што је истурено у први план процепно-екранске белине бриколажа, представљајући се као само случајно исписана или сасвим импровизирана порука, оно и даље остаје невидљиво, тј. *скривено у своју прекомерну видљивост*. Дакле, збрисано поље текста као лажни или себе-недосегли почетак рада тумачеовог. Јер, притом, смисао ове безначењске поруке јесте рефлексивна извора саме моћи писатељства/означитељства, чији се једном исписан ефекат увек показује као различит од свог порекла (упор. *врела* које тражи игитуровску *лудост бацања коцке*). Тако та иста порука постаје пуносмислена само када се ишчитава “скоковито уназад”, тј. полу-косим, “иронијским”, обратно-ритмованим смером, – односно, онда када се са врхунца против-зрцално задобивене самосвести ишчезлог јој Празначитеља /Ананке-Дике/, **сурва уназад** до у порекло воље за његовом самониклом појавом.

* * *

Воља за постајањем-собом једног појединственог бића може се испољити искључиво у домену оног што је (привидно) индетерминисно, – и то тако што пре “поготка” места и трена сопствене самоникле појаве, оно “погађа” просторно-временски контекст сопственог апсолутно неизвесног друго-бића, *близанца*. Само оно биће које је кадро да *самим собом* изнесе такву представу јесте биће које постаје сопственим космосом – и то у чистој отворености властите препунине за сусрет са сваким новопосталим ентитетом, тачније, у модусу сопствене предуклопљености у заједнички космо-текстуални основ раста “бескрајно сложене катедрале појма”* (Ниче) – која је хаос-мос. Притом, иако у овоме постоји изванредан образац само-постајања и преко-себе-стварања, као и структура одношења *већег* спрам *мањег*, тј. дела спрам целине, ипак не постоји нешто као хијерархија *нижег* и *вишег* у којој би мање/део било на било који начин подређено већем/целини, него управо обратно: **само онаква структура у којој се глорификује оно мање, тачније, у којој се одвија раст целине кроза мање/део: – раст “према унутра”, или “подземно” подржавање трајно-истог одстојања дела спрам целине – као основ обликовања његовог независног подконтекста.** Отуд није постојала разлика између *добра* и *зла* у микрореалном хаосмосу (*језичју поморске мајке*). И то све стога јер је свако самопостајуће *биће* било тек само другачије аспектвана слика *битка* – без могућности искорак у простор *његове* слике (уп. у анти-простор озбиљавања *празне скупности*); – у простор оног непознатог као *страхотног*.

Међутим, бића су се (једна у односу на друга, не у односу на неку вишу инстанцу) појављивала “пре” и “после”, односно, у једном сасвим одређеном редоследу; – оном који није опажљив из визуре *већ-посталог*, него искључиво *још-непосталог*; – које (будући сабито до у стање немог сагледавања апсолутне немогућности своје успоставе, у контексту ширем од у-кругу-путујуће утврде сопства) тражи једну бескрајно маловероватну путању свог оспољења. **Јер парадокс је у томе да су се управо она бића која су показивала највиши степен кадрости за напор постајања – или, за издржавање напето-статичког стања нулто-сазнајног обасјања простора сопствене другости – последња израњала на раван сопствене убележености; док су управо оне воље-за-постајањем које беху без ове пред-рефлексивне суздршке, међу првима израњале у дато умрежење – али без моћи да без ослањања на оне друге, већ испољене, самим-собом постајуће, одрже то једном постигнуто стање чисте “узводности”.** Јер то нипошто није значило то да је жеља за постојањем код ових “закаснелих” била мања, него **управо обрнуто:** – код оних првих, одсуство моћи суздршке или пак рефлексивне дистанције у односу на “зов с висина” (позив с платформе будућности – за придолажењем свих бића на раван бесконачног постајања, *ради усталасавања земаљског хоризонта*) беше себе-неозбиљива тежња самог небића да досегне стање *унесености у Ништа* – како би, наводно, у њему изнашло свој *почетак*; док, насупрот томе, моћ суздршке беше израз ретроактивно стечене дистанције једног појединственог бића у односу на збирно изходно над-дистанцију бездано-у-себи-сагледавајуће кугле битка, која на њега имаше магнетно-привлачно дејство /јер сам битак је тек празан скуп појединачно отпуштених *дахова слутњи* – дакле, оно апсолутно непознато/. А када би “чисто” биће одмах испољило моћ погађања простора сопственог сапостојања са својом непознатом паралелом,

и тиме – путем разбијања пра-са-звука на “зов” и “ехо” – упоредо призвало у постојање и себе и своју жељену другост/паралелу, оно би тада и обавезало ту своју другост на испољење у датом контексту! и тиме би је спутало у зрочно-кореним покушају *само-себе-стварања* – јер та другост доноси слику једног *могућег а неуврштеног* света <1>. Заправо, тиме би “чисто” биће упутило своје против-биће на место *преурањеног* озбиљивања његове против-идеје, уместо на оно још ненађено место и време – где се једино и збива сва кушња. А тиме би то друго-биће пало из стања опчињености могућим/будућим, у стање хипнотисаности предметним, *ту-присутним*. Тачније, тиме би се то још невиђено место-и-време већ у израчењу својег немогућег смисла загушило – изгонило у (Хермесовом омчом захвачену, а онда и “закључану”) празнину, што проноси “стакласти дах давнине”.

Отуд имамо парадокс да се у првобитно-симболичкој лествици божанских појединстава оно више приказује као ниже, и обратно, ниже као више. И то зато јер се одстојање “чистог” бића, спрам могућности његовог заузимања места на врху пра-дате лествице вредности, од стране небића тумачи као гест слабости. Из тог основа небиће лажју (– пра-сликом која је насилно изведена из пра-контекста, и то управо у тренутку “естетичког” застајања нечијег дах-светлоносног постајања –) прелази у биће. Заправо, испражњена места унутар структуре саобрачања самопостајућих бића ту бивају попуњена тек полупосталим не/бићем /привидно не/увремењеним – субјектом свемоћи/, – односно, бивају хибернисана посред недовршеног процеса својих постајања-бивствујућима, прелазећи у хијерахију моћи/зла. Јер немо-зрачна места у *структури једно-друго-постајања*, што неопажљиво плутаху сред микропросторног хаоса – места на која су придлазила бића у светлу расвете сопствене неутуђиве појединствености – задржавала су само утопистичке печате поготка оно-страног места могућности њиховог друго-бића; то јест, задржавала су само трагове трајног ишчезавања датих бића, кроз зрцално преломљену светлост њиховог двоструко-интерактивног поготка: – поготка места тек чекане им појаве властитом бићу сразмерног, а/симетричног Другог – који је заправо погодак у ваздуху, од стране једног Јаства, управо оног објекта-у-лету који је и њему самом кренуо у сусрет, *зарад обостраног им ништења*. А то израчење немог смисла из разломљеног печата наднесусретљивости двеју паралела (као такво догођено у простору зрцала, који је без “стварних” координата), представљало је управо ону **тражену непознаницу** што је као нултодимензионална збиља била изражена већ у дводимензионалној збиљи: непротумачена метафоричка слика полутренутне одсутности једног јаства, као импликација на зло замене једног дуго-развојног ентитета његовом у оно-страноме датом против-сликом, што у *виду двојног кључа његовог самопретумачивања* неусмерено плута у бескрајном етеру; – док је, **с друге стране**, оно ничим посредовано, просто присуство небића /као полу-посталог ентитета који укочено лебди на граници битка и ништавила/ било тек једнодимензионална у-себе-затворена збиља, полу-изражена у тродимензионалној слици, и тиме већ насилно отуђена од своје “ћутљиве” суштине. Тако је небиће заузимало више простора сопственог уписивања, на бриколажном екрану древног космоса, него биће – које се читавом својом прикривеном мултидимензионалношћу исписивало на другој, још неосветљеној страни тога екрана – са 80% учешћа; /на експонираној страни, пак, биће се исписивало само са 20%, дајући намеран привид мале вероватноће сопственог постојања – које је ту сведено на микрореални хаосмос). Тек изврнуто-посувраћена слика ове хијерархије “привидно украдене моћи бића”, давала је слику пута за могући искорак из њеног одмамљивог полу-сна, као *потајне море*.

Али, ко је ту био *иницијатор зла*, односно први зло-тумач геста одрицања пра-бића од могућности трајног везивања-за-себе његове **против-слике**, као јединог носача флуидне представе о сопственом другом-бићу /*двојнику душе*, који једини баца светлост расвете на *душино напуштено станиште*, а кога *њена* против-слика – носилац *довршеног* знања о *одстојној* мери међу стаништима – условљава у даљем развоју, те овај **без ње-као-отпуштене никад не досеже до самосвести!** ? Ко је то био, с обзиром да бит зла /или: зло једног довршеног битка/ не потиче из Ничега, него управо из Ананком пред-метнуте Идеје о анти-битку /која је из *сферине напуклине* првоизронела *сила ништења*/ ? Дакле, тек из онога што би саприпадало уз сам битак (*куглу свеобухватног*) – управо као простор његове још-незадобивене самосвести (*куглин лутајући шиљак*)? Јер, Ананке, као одсутни субјект *тек задобивајућег* облика једне бескрајно не/прозрачне самосвести, *упоредо* је уз идеју битка створила и идеју анти-битка (тј. идеју о *светлосно-преломљеном*, дубоко перспективном зрцалу – инструменту *свеизновног* стварања), али тако да **ову другу** није ни пустила у озбиљење – одбацивши је већ на равни своје самопреиспитане могућности. Јер, то *анти* се појавило тек као *отпали сувишак двокруга у-себи-сударне светлости*, неправда другост самосагледавајућем битку; дакле, као химера; те као пала идеја о довршеној мудрости *Неиспољеног Оца*, који би могао постати испољен тек у улози *Последњег Суца*, – не саучествујући притом у драми земаљских збивања; – те као пала идеја о онаквом свејединственом здању (– вишесмерног –) постајања, које би се градило над

туђом изнуђеном жртвом, тј. на темељу геста (наводне) племенитости једне самоцентрично усидрене личности космоса, *Сина-посредника*, – који се заправо само по неумољивој наредби, не и по личној слободи, ту (насилно) принео на жртву. А да би се закони природе/необходности и људства/слободе уопште ујединили у сребрно-врлудавајућу тачку златног пресека, беше неопходно потпуно обезличење закона као таквог; његово ступање у дејство “из самог себе” – у модусу апсолутног поунутрења у себе васељенског искуства сопствене ограничености. Јер, чим иза закона природе или морала ступи одређена личност, овај прелази у сопствену супротност (– разлог нестајања Ананкиног са *собом смишљеног престола*, који тад постаје *крилатим друго-бићем* њеног сопственог ума: – светлосним андрогеном, Калистом). Тек разрешавањем себе од сваког могућег господара, једном постали морални императив врши регресију до стања апсолутне релативности, у коме коначно расклапа тежиште своје самопомерљиве равнотеже: – неутралу апсолутног али бескрајно флексибилног – свепротежног (а не више локалног) закона праведности! Дакле, “*лахор и море у изрекама нашим и у рађању закона наших*” * /*Сен-Дон Перс*/, уместо разумом фиксиране тачке тек само апроксимативног погађања језгра неког – “ноћно”-продисавајућег – закона. Али то још увек не искључује рад тумача неког закона, јер он стаје *испред* а не *иза* неког закона. А и то бива само утолико што сам закон смењује његовог у-времену-егзистирајућег тумача, не и обрнуто:

Закон и време,
рођени оделито,
потпуно се узајамно и рађајући се увек изнова,
огледајући се узајамно и само тако сагледиви,
низови слика и против-слика
обухватајући време, обухватајући пра-слику,
никад не схватајући ниједно потпуно па ипак
постајући све безвремене и безвремене,
док се у последњем одјеку њиховог сазвучја,
док се у једном последњем симболу
симбол смрти не споји са симболом живота,
сликовита стварност душе,
њено пребивалиште, њено безвременно *сада* и стога
у њој остварени закон,
њена нужност.
(**Херман Брох**: *Вергилијева смрт*)

* * *

Самосвест *а priori* немогућег (прајединог) субјекта (моћи себе-видства у апсолутној будућности) јесте вид пред-суочења са властитим безизлазом Пророчице (Жар-Птице) – која саму себе тек у крајњој осами изгнанства спознаје /дакле, самосвест као нешто што је осуђено да се вечито развија кроз лавиринт вишесмерног времена/. А тај ток Њене свести се на крају **ипак упросторује** постајући (не-сећањем поновљени јер вишесмерјем разуђени) *запис* (ниоткога до ли погледом Пророчице пређеног) *пута*.

Тек тај мултипросторни запис – *геометријско место, призма путујуће сфере* – коме се жртвује *сво* Пророчицино (одбројано) време, последњи је учинак (*за-број-расколног*) рачуна Њеног *небеског вретена*; онај који (*као бесконачно озвездавајући*) једини може да одређује ритам удаљених сазвезђа: стога јер мери (предувиђа) застоје неопходне за њихов недосањано скупни, небо-писалачки процес.

Тиме се, међутим, у потпуности изокреће и релативизује старо-еонска хијерархија небо-палитељских дахова: јер Ананком (*свеобухватном птицом*) дати ритмови сфера, тек су серијали позива на збирну (у-себи-супротстављену) самобитност свесредишњег разлучитељског пламена; /јер ти ритмови су најпре само *Њен превремени изум*, златокрило Дете, Ерос-као-Фанес, који је Олујни омотач безвремене Сфере/; док су, притом, њихови застоји не друго до смело најављивани одазиви надалеких сазвезђа на Ананкин немушти зов (тј. на полу-обрт *Њеног вретена* око своје *тишинске* осе; уп. “*мерило висине је дубина клањања*”*/Цветајева); дакле, управо онакви одазиви који – у односу на звездани предрачун Ње саме, као кроз-море-зла испловеле Жар-Птице – могу бити уједно и *испод-бројни (просветљено мањински)* и *преко-бројни (непросветљено већински)*. А управо тамо где су се појављивали они *преко-бројни* ствараху се **звездана чворишта**, која се узајамним гушењима /услед не-пристигле им помоћи *с ватре свег разлучитељства*/ самоелиминисаху – до у *место општег усисавања*. А то је место где беху најпре сви заједно усисани а потом и селективно враћани /у своју другачије акцентуалну забележеност/ новопримљеним печатом властитог порекла /које је у *драгуљном оку* саможртвене Жар-Птице/.

Зато у обновљеном пра/запису остајаху само *испод-бројни* – али, као ненадано обогачени за бесконачно им откривајуће присуство у-себе-преображених *преко-бројних*. И то све **зарад потребе скраћења**, у властитом бескрајно са-собом-непомиреном уму, пута Богиње Ткања до Њене звездано-колоpletне круне /уп. до облика бесконачно јој кружне самосвести/.

Али се све то збива само виртуелно, на нивоу Ананкиног стратешког предрачуна, који нема никакве везе са тренутним стањем у-бити-скоковитог развоја Разлучитеља (*кричуће гуске освита*). Јер овај Други (за разлику од Ананке, као пред-времене) све време подржаваше пламове оних “светло-учвориштених” – тако да ови тињајући бацаху тамно светло (тачније, оно скривено кључно значење иза *мртвих слова*) на властите упетљано-граничне улазе/излазе. И то тако да бит њихових саодноса постаде грабеж услед фасцинације сликом пута-до-самоактуализације /из загубљене тачке самопочетка/ једног далеко-будућег ентитета: духа финалне узрочности; и то сликом којом би – као неправдо присвојеном – био скраћен пут не само до његове већ и до било чије самоактуализације! А то је један унапред изгубљен грабеж, догођен услед тога јер ови не-елитни духови/пламови више не разликоваху (услед прејакe им опчињености) виртуелну (мајчину) од актуалне (кћерине) збиље; тј. замењиваху прву за другу (иако она то уистину кратко-трајно и беше, као збиља саме синопсе, али будући као таква директно доступна само за оне елитне духове/пламове који имаху моћ “нултог присећања”); – дакле, све стога јер се ова прва (тајно-разложно) представила да је (одмах за све) актуална, да би измамила у видљивост степен њихове (за *себе саму* бескрајно нежељене) зависности спрам *себе*; – тј. да би на тај начин *себе* унапред од тога дистанцирала, избегла континуелно-временски пут своје самосознаје (који би нужно био канибалистички) те постигла **дисконтинуелни пут** – који сумарни учинак Њеног једном (у сну) постигнутог самосазнања (праћен, затим, Њеном виртуелном катастрофом) чини приступачним на један сасвим другачији начин /од оног старо-хијерархијског који је одређивао као место апсолутног знања, – а с којег она вољом саморасејавања прерасташе у-вечити-пут у непознато, пут уназадног отелотворења властите јој једном одрекле именованости/.

Правовремено жртвовање једног локално-апсолутног знања, од стране виртуелно пра-самоствореног ентитета, избрисало је разлику већ у стартној могућности његовог постојања-собом: – разлику између њега самог и химеричким (празним јер битно неуступивим) Престолом саприпадне му елите духова, с једне стране; и оних духова обележених мрљом помаме за “туђим благом” (или, за постајањем “субјектом-изван-себе”*) који је сабласт с слике саможртвованог ишчезлог), с друге стране. Али наместо свега тога сад испливава разлика између тог виртуелно пра-самоствореног ентитета и његовог за-круг-свејединства прешироког знања – које захтева *један додатни* простор, за појаву Разлучитеља (*трећег*, од Жар-Птице давно осамостаљеног, више пунктуалног него сањарског** *све-све-ока*). И то оног Разлучитеља (Гакуше) који, сред вреве (Њоме предсказаних) светова, једини може да препозна зрак поникао из празнине /уп. *светле коморе*, предње-чеоне шупљине Њеног ума/. А то је онај зрак/млаз који попут удара звона најављује место/здање једног (дотад немогућег) сусрета: између Пророчице и Разлучитеља; место у коме се нигдински пра-субјект (жално у себе свинут поглед Пророчице) сусреће (у самом тренутку свог нестанка) са властитим праконститутивним објектом (тамном окулар-комором сопственог ока) – кога *првог* преводи у собом будно сањани, за правреме немогућ субјект: – у даљем застакљено око Жар-Птице; – у *светлу комору* – **место преуспоставе звездане хиперсинхронije**; – у сазнаваоца једног много ширег контекста звезданог сусретања у коме се, иако устрептало-препуном, **никад ништа не судара**.

“...текст чутљивог универзума ... који подсећа на најодлучнији, најочигледнији и најнепроцењивији успех људи, на испуњење њихових предвиђања, – ... и који гњечи тог зверског сведока, тог оштроумног посматрача, у некорисности тог тријумфа...” *

(Валери, у разговору са Малармеом)

Јер Жар-Птица (злопогледна Мојра) јесте та која **под правилним** (с дна Вулкана светло-одбијеним) **углом** – све до у неслућене висине, где јој се жртвује јасновидост – баца ужарену Коцку; метеорски камен из дубине ока некад-свезнајуће Мајке Тигана. Та јасновидост јој се, међутим, враћа – онда када успе да (апсолутно) упростори своју (болно покушану) *мисао о бесконачности*: једини начин да та (у бити жалопевна) бесконачност (што се осипа у орнамент) буде (сходно највишој жудњи Мојриној) тачно опажена/премерена а да притом (као не-зауостављива) не буде докинута. Дакле, бол – рез у ткиву некад свеживотног *језикословља мајки* – као главни инструмент достизања више јасности.

* * *

<<Све фотографије света сачињавале су Лавиринт. Знао сам да у средишту тог Лавиринта нећу наћи ништа друго до ту једину фотографију, извршавајући Ничеову реч: “Човек лавирита не тражи никад истину, него само своју Аријадну.” Фотографија из Зимске баште била је моја Аријадна, не тиме што би ми помогла да откријем нешто скривено (чудовиште или благо), већ зато што би ми она казала од чега је сачињена та нит која ме вуче према Фотографији. (...)

...али моја патња долази из *оног ко је она била*; ... Могао сам рећи, као прустовски Наратор на смрт његове баке: “Није ми било стало само да патим, него и да поштујем особеност своје патње”; јер је та особеност била одраз оног што је у њој било потпуно несводиво, а баш зато изгубљено једном заувек.>>

(Ролан Барт: *Светла комора*)

Хиперсветло личје мачје-очног екрана хаоса (плус тамна зеница посред светлометног небо-океана битисања), јесте оно изван свега плутајуће место: израз немогућности симултаног дозива надалеко предвиђених ствари у њихово синхронно присуство; дакле, једно повлашћено место (кристална пирамида сна) где се “прозирност спуштала у прозирност, а да је притом ипак задржавала сопствену бит,”* (Х. Брок); дакле, једно сасвим посебно место које је подржавано *раскрстно-небеском осом (звездом сипко-орнаменталног себе-памћења)*, као **полугом претумачивања** тихо урезне поруке ништавила. Јер, њена је постојана равнотежа тек ефекат “негативног добра”, или оне **позадинске области свег “ноћног” видилаштва која је новоисписана “окатом писаљком”** – и то оном што “мачје” обасјава простор крајње консеквенције *левог пута* саморефлексије Мојриног (стаменог, јер трофазног) *Ја*. А то је оно што је – будући да у себи носи динамику калеидоскопа – неподложно првостепеној апстракцији (измичуће тродимензионалној стварности); али је уз то временом подложно онаквој хипергенерализацији при којој се губи светлост (“мачјег”) микроразликовања “просторних преграда” унутар саме те *собом створене слике*, то јест, *тачан зброј* свих “гробно”** (Маларме) наслаганих сенки/тмина, које су оваплотња пространства “од иза” виђеног бића/ствари; те се губи разлика између самог тог бића и његове оком задржане слике (*против-слике*, као *зрачног утиска*) – дакле, слике која наставља даље да слободно лебди и зрцали се у Ничему, које је и само пред-метнуто из неког прво-битног јер само-вољно ишчезлог *Ја* (Ананкиног). Јер, то је управо Јаственост прворођене Идеје (*замислитељка мултиверзума, пројектанткиња светова*), која тежи да задобије свест о свим Идејиним пододељцима*, /уп. “тамним ћошковима” унутар *Њеног* сопственог лика; уп. Сфериним савијуцима, из којих је саздана/истргнута *Њена бит*!, те и тиме да од закључано-свеобухватног пра/објекта постане разуђено-светујући пост/субјект: – **аноноимни дух узводних покрета**; – док је **бездано наличје екрана** (тамна очна комора), које садржи тачке будуће-појавног зла /тј. оне које чине топографију још неослобођених светлосних реакција на зло, или тзв. *мртвих слова законика* – учинака Лете!, заправо, **врело појаве тумача**: оног који не мери оно исписано на датом му екрану, него само онај **лепезасто-сложен угао** одговарања *за-обрт-неопходном раскораку* личја и наличја; те који суочава узрок/личје са њеном далеко-ефективном последицом/наличјем. Јер, наличје тог (*непознатом руком – усред хаоса – постављеног*) екрана, јесте потез “мачјег” урезивања оне тачно предодређене мреже стресова кроз коју (још увек непокретан) дух нигдине (мртве природе) жели/мора проћи да би тек задобио свест “о самом себи”, – и то “себи” као оном управо немогућем, за субјект сазнања исклизивајућем! Оно је једна **додатна, латентно-преступна димензија простора која усисава у себе сво прошло и садашње време – да би их скупа изметнула у над-далеку будућност!** оно је чворни праоблик “позитивног зла” – као једна **дубоко повучена личност**: – *лице иза вела, окренуто к североисточном небу, што на врху ледничке планине (кристалу угашене звезде) држи разбој размршења прелома прво-одаслате светлости*, и то оне каква беше уопште одаслата ради вечно себе-осведочујуће смрти *ње саме* као Сирјјуса (/Медузе); – те *упредо томе*, ради даривања/рециклирања једног апсолутно новог духа времена, као **крајње одреднице** за нечије будуће-земаљско рођење /у овом случају управо *оног* који је првобитном грешком пао у *дух мртве природе, око подземалско*, те се стога у правременима није никад збиљски ни отелотворио – само је био “етером најављиван” кроз бројне жалобне песме!. Стога, та бездана свеунутрашњост “мачјег ока” имаше штаство какво је подложно перципирању само својих одблесака, и која – уколико се на силу (“од споља”) осветли – даје тек само апроксимативну слику кретања неког собом и даље скрпитог ентитета.

“Фотографија упућује не на предмет, него на време.”* /Ролан Барт: *Светла Комора*

Самосвестан злодух биљке, као спирално испловео из **светлосно-изувијане сфере**, тачније, *бестрасног квалитета ума*, јесте последица *преболног жртвовања апсолутне субјективности (рендгенског погледа Мнемозининог)*; последица *замирања* гласа подводно-свеобухватне *биљке-као-светиљке* – Нимфе Ехо. А он је –

кроз превирнуће мноштво спрежних сапостајања – коначно јављен Постајући Бог, или “цветно” ускрсли Нарцис, дакле, онај чији је врхунски изум осуда човечанства на музику вечно-недостижног циља луталаштва. И то искључиво ради могућности бескрајног доисписивања лика сваке новопостале индивидуе на “равнодушном” Месечевом зрцалу. Јер само такав један дух као што је Нарцисов, има “биљно” чуло осетљивости на туђу границу; те стога никада неће пристати да прогута појавно мноштво да би се успоставио као бог-наспрам-света, као апсолут-тиранин: – *исцрпитељ мајчиног врела*. Уместо да заврши у неком хомогеном “објекту” (увек исто-жалопевном сну – о свету-као-флуиду, који на крају прелази у апстрактну кривуљу једне дуго развојне, раскрсно-светске самосвести, те који се – као “у-сну-сан” <2> – завршава безмало горким *налогом-за-буђењем*), ова полукружна сила андрогеније “цветно” ускрсавајућег Нарциса не посувраћа се тада у своје врело /опојну чашку лиризма самог/; она се, насупротив томе, разубује у Лепезу предложака о томе **шта би била стварност њене препреке**.

“Безизлазно стварна Јединост – то је оно чега сам Ја део да бих био Ја.” **М. Бахтин:** *Ка филозофији поступка!*

У-себи-измењива Дике-Адикеја (која је, попут Нарциса, *одбегло самосвестан злодух биљке*) ту непрестано враћа, у почетно јој стање, свој изврнутим огледалом стално обезличаван лик – слику непосвојивости природне силе! Али *она* тиме ипак не ускраћује нулти избор свом потенцијалном друго-бићу, што отелотворује сам закон раста и стварања: Дајмону Еросу; као ни свем оном још-не-појављеноме: – безбројном мноштву сапостајућих појединстава. Јер, *она*, услед освртног погледа у *утробу бездане јој могућности*, тек само предетерминисаше крајњу збирну конвенцију од туђих, нулто-изолационо учињених самоизбора. А нулти избор из стања прасамоће оног једног бића које је управо подметнутом грешком (то јест, заведеношћу ефектом с *белог екрана-усред-законика*) придошло као прво, највише биће, било би управо потајно одређење за анти-битак (несамерљив омотач *олујне сфере*) уместо за битак (*њену* неизмерно зрцалећу нутрину). Заправо, то би било онакво биће које би (управо супротно од Нарциса) тежило да зароби укупан потенцијал сопственог друго-бића, премда није кадро ни да препозна његову слику/отисак међу сликама/отисцима осталих бића; те које би отуд нужно тежило да присвоји слику (отисак) путање негентропијског раста свег живота кроз простор и време: тајну “фотографију” прелажења битка у ништавило, и обратно ништавила у битак, – да би на крају и добило ту слику /пролазног/ живота уместо самог живота /као-пролаза/, не/заробивог у рам исте слике; те да би на крају и “упало” у ту слику која би га распела сопственим преломом! **Дакле, тек би то био онај тражени иницијатор зла** – чувар “фотографије” праколективне, односно, *не-властите* му успомене.

И *тај неко* је нашао смрт у *раскрсно-светском огледалу* само услед тога што је оно, уместо слике усталичења *њега* самог – *њему* ненадано – одразило *безбројне (за-њега-смењујуће)* светове. И када га је то огледало својим *рамом* најзад разапело, постао је: уломком стакла његовог прелома, трн у оку окретања *светова* – те бродоломна рана посред пророчки склопљене барке *њиховог* уједињено-срчаног откуцавања. Али, у том огледалу *он* је постао и “коб надреалног – хиперреална снага уломка нове реалности”* (Т. Крагујевић), тачније, погоном за доградњу једне последње недостајуће степенице – за прелазак на раван светлосног сазрења, у виду дно-досеглог стадијума *у-бити-појединственог умирања*. Јер, само из страха од саме могућности виђености (од стране древног света) слике своје “прве/мале” смрти, *он* је (– с обзиром на то да оно што у једном свету није виђено за *њега* још не постоји –) њу сместа потајно за себе и приграбио; **те је преекспонирао њено тамно наличје, сакривши њено светлеће личје у операцију чисте замене са наличјем – и незнајући тад да је она инструмент свеколиког стварања!** /односно: да је “носилац импулса изворног света”*** (Делез). А то што *он*, у првом трену, није опазио себе као урезаног у покретну пра/слику (синопсис стварања), уопште не беше значило да га ту није било. Јер та слика је вечито-покретна, и оно што се није јавило на њеној површини у једном тренутку могло се још увек појавити *пре* или *касније*. Јер – управо обратно *њему* – сва целовита, *собом-постајућа* бића, сопствено одсуство у *ноћно-лабиринтном огледалу (пра-слици небо-палитељске кушње)* ту не беше нимало узнемиравало. Напротив: кобно је било заменити *ноћно-исповрнуту* слику свог друго-бића са самим собом (чега је контра-пример управо смрт Нарциса, који је – сасвим несвестан себе – починио дијаметрално супротно врсту замене). Јер пред-увид једног бића у бескрајност сопственог контекста уистину само повећава а не смањује покретљивост његове *тек-себе-сазнавајуће* воље. И тај пред-увид беше “узглобљен” у Точак Хармоније – погон подржавања (*стартно невидљиве*) снаге недодирљивости једног (*под-печатом-скривеног*) индивидуалитета.

Али зашто се управо *тај неко* а не неко други *први завео “сликом кушње”*? Очигледно не по некој тајноредоследној хијерархији “вишег” и “нижег”; те стога једино по интензитету саме безлично-праусађене жеље за пробојем границе сазнања – жеље која је у *њему* нашла сам свој противхитац, или пак медијум. Али зашто би и онда управо *он*, а не неко други, био најпогоднији медијум (дијалектички негативна сила <3>)

актуализације жудње самог бића (које управо твори идеју небића) за досегнућем оног ослобађајућег *ништа ништи* ? Да ли зато јер је само *он*, као *безизлазна јединост прво-битног ентитета* (ћорсокак силе безграничног постајања) пожелео да зароби свеукупан (по Ананкином налогу вићен) потенцијал раста оног *ноћно-исписујућег*, тачније, сву множину аспеката *добро-завеловљеног битка* (као “небеске једрилице”) – што ни једно друго, попут *њего* полу-постало, биће није могло себи (у његовој потпуној величанствености) ни представити а камоли пожелети ? Али, и у том случају, зашто би Ананке управо *њему*, а не неком другом бићу, допустила да то види, будући да својом неспособношћу за самопостанак није ни уливао поверење, представљајући *Њен* недовршен против-хитац; – да ли је то само бачена коцка од стране једне више нужности, или је то онај други, сустваралачки случај што је вазда у игри са пред-свезнајућом нужношћу ? Није ли *он* изабран зато што је Ананке и свим другим бивствујућим бићима подједнако исто себе приказала, али тако да сви *то исто*, услед његовог прекомерног бљештавила, нису чак ни видели, а тек да су назирали; – а једино интензитет нечије жеље за опажајем надпредстављиве величине Ананкиног Престола као “обезглављено-лебдеће правде” ту бејаше онај одлучив фактор. Али, шта ту уистину одређиваше тај интензитет ? Да ли сам објекат фасцинације или једна “чиста”, потпуно апстрактна слобода духа (односно, чисто лицемерје) ? Дакле, евентуално, само Ананкина праизвагана одлука да створи довољно парадоксалну ситуацију каква би могла да истестира снагу усуђивања некога појединца за примање на себе једног интензивно неподношљивог бремена слободе; ситуацију каква би (већ у претпочетку, или “пре” одлуке за отварање према *апсолутном ризику*) могла “на време” да пред-омогући – за сваког исту и за сваког различиту – “против-отровну” формулу: – **еликсир светлосно-дотекао из тамне коморе Њеног (дах-просудитељског) одсуства**, тачно дозиран (као “детал-детонатор”*/Барт) за преображење примарно-посталог ефекта датог стреса, – дакле, управо оног ефекта (у виду “мале звезде на окну текста или фотографије”*/Барт) који је не друго до грчевито измештење стресног појединца у властиту “прејако уоквирену” (“живо непокретну” /Барт) слику. Тај је, међутим, еликсир управо она језа која обузима појединца *пред понором властите одлуке*.

Само стога: *доказ о постојању недокучивог штаства Ананкиног одсутног Ја (“нико-субјекта”)*, као **један емпиријски продужен** доказ самокритике чистог ума – односно, ума који једини до-уписује у себе читав процес сазнавања сопствене /микро-делатне/ границе – био би следеће: онај неко који се као *уљез древног космоса* први “помамио” на моћ пуког разума (– моћ апстраховања скривене “подсуштине” природе, или, “духа слободе” што беше успаван у естетичком прасвету –), својом вољом је – управо раз-умно – одустао од те моћи када се једном суочио /сусрео/ са њеном унутрашњом /доњом/ границом. (тачније: са микровизуром свог прогледања у сопствену “другу” смрт, која је ту управно једнака још-не-дочеканој смрти једног привидно “најнаивнијег фантазма”*/Делез/ – о вечно-несазнајном “бићу по себи”). Иако му управо та изворно опсцена моћ, не и нека друга, од-ње-постала, сасвим легитимно (– тј. уз Ананкину константну одговорност, и бескрајно напету свест о ризику –) беше понуђена као једна прво-битна могућност (да изабере зло).

Отуд Уљезова (Хермесова) Фотографија непоновљивог *трептаја збиље синопсе* (– *уп. трена заоштрене-свести-Ананкине о бескрајности Творевине, коначно стечене на Крст-вретену просецања свих Њених под-сфера* – *једином месту освешћивања Сневача-унутар-сна* (уп. подстицања његове воље “да се у знању сна стекне ново знање”*/Х. Брох) –) беше онај **за-правреме-недозвољен снимак**: – снимак од, на врхунцу уобличења обрушене, *куле сновиђења* – која је путем “подморског клобука” саму себе исписала “на глаткој површи”; – то беше онај **само једном ухваћен, уздужни пресек** Сфере (Точка дисХармоније), и то сред Њене флукутирајуће полубрзине благо-неприметног уздицања од тла: – трен застајања-на-себи организмичне композиције свих немо-звучних сфера, **као једини икад зазвучали израз бесконачног у оквирима коначног!** Јер, естетичка стратегија пред вечној смрти ту јесте: управо оно што се на Фотографији Пратренутка види као случена двозначност /“ни афекат, ни акција”** (Делез)/, “згрчена” полуфаза, а што заводи на *одступајућу* (не и погрешну – јер *оригинал је неповратно изгубљен**** /Делез) интерпретацију.

“Фотографија” враћа “у заљубљену и претрашену свест само писмо Времена: у правом смислу ревулзиван покрет који обрће ток ствари, а који бих ... назвао фотографска *екстаза*.”** /Ролан Барт: *Светла Комора*/

Јер управо тај уломак стране реалности, случајем запао у огледалце “зглобно-очног” пресека сфера – као Уљезов раз-умни поглед кидања свејединствене им атмосфере – ту беше супститут за златном мером изгубљену бескрајност оног над-са-мерљивог (зрцалом сребро-исповрнутог, месечевог). Стога, јер је једино **тај поглед** претекао *најдаље обзоре* и расточио *његов оквир*, те остварио онај (за правреме) **недозвољен снимак**: – негатив Подземног Флукса, или Сфериног Сјаја-у-одлажењу. Стога, јер је једино **поглед уљеза тај** који није

могао у *фиксним оквирима* (склопљеним корицама Књиге) другачије да се ситуира него преко *потеза његовог преко-вољног* (руком Лахесе устрајно вођеног) *до-уписивања*, – дакле, потеза који *бесконечно* рањава (Ананком) једном скројен нацрт универзума! Јер, управо би одсуство *смртне ране* у *мапи света*, – и то *ране изазване трн-уломном клицом Ананкиног дораста-до-себе*, тачније, клицом што се заболела у само (светлом-преламајуће) срце Сферине (серијалне) Фотографије (творећи њену *кристалну осу*; *ожиљак*/* Барт), – значило исто што и њен вечно-укочен статус; пакао апсолутног недогађања; угушење и трајно потиснуће оног што се налази “иза од иза” површине (дакле, не само иза личја већ и иза наличја) – а што се иначе занавек на њеном екрану самоисписује: чистом “клизавошћу”, померљивошћу његове вишеслојне подструктуре.

Стога је само на тај начин сазнање *другости другог*, као апсолутне непознанице тек постало могуће: тиме што је оно несазнајно (*праодсутно у тексту*) постало *свој властити тумач/субјект* – сустваралац услова своје сазнатости (*животодавне написаности*).

„Нико не зна ништа о смислу које читање даје делу, као што не зна ни о означеноме, можда зато што се тај смисао, будући да је жеља, смешта с ону страну језичког кода. (...) Читати значи желети дело, ... ” /Ролан Барт: *Књижевност, митологија, семиологија*/

Катарина Ристић

АПЕНДИКС:

<1>

Жеља пра-идеје за потврдом своје једино-могућности **несамерљиво ојачава у вакууму** – у коме она тешко ишчекује властиту опреку; та опрека јесу увртљиво-мрежасте таблице, под које се приводи траг њене самоизронеле појаве.

Морају се поломити таблице (срушити лествице) јер ове припадају *равни ускрснућа*; *сфери несазнајног*, за коју је потребна – *херојска* – спремност на скок. А докле год се оне – кроз покретне завоје – дају сопственом ишчитавању, сам субјект ишчитивања не може извршити (*правовремени*) скок; тј. не може испунити таблице, јер не може ући у област апсолутног ризика из које се оне саме исписују: сопствено знање о ишчитаноме га спречава у томе.

Из тог вртоглавог ишчитавања *одмакнуте сфере* дотекла је и представа о *необходној доброт*и те исте, и то оној која нагони земног сагледаваоца на – у свом пра-разлогу не-преиспитану – делатност: одлуку на – *преурађен* – скок. Али, права његова делатност може да извире тек из слома присутне лествице вредности, или, белине његових олујно-раскрзаних велова.

Теза о злу небесника:

Постоје неки од духова који чине наднебеску елиту, а који уопште немају самобитно постојање – те који чине мртва слова таблица. И они усисавају појавно мноштво, сакупљено-око-престола, као једну непрегледну млечну прашину. На тај начин постаде плодносна глина (крупно мртвих речи) из које проклијава нов (ширесмислени, ванпрестони) живот.

Постоје и они који такву самобитност имају, али који чине тек мањину-унутар-мањине: подкуп дате елите, или клијајући капацитет вакуума, скрит **испод самих мртвих слова**. А сви остали духови – ковитлаво мноштво честица – чине прелазне облике између ова два случаја.

“ (...) Јер небесници
нису све кадри. Наиме, сежу
смртници пре до понора. Дакле, с њима се
преокреће одјек. Дуго је
време, али се збива
истинитост.”

(Хелдерлин: < МНЕМОЗИНА – фрагмент друге верзије >)

<2>

Одлука донесена у сну хоће себе да сагледа са своје супротне стране. Стога *моменат буђења* бива враћен у сан, и то онда када се, на свом “одмакнутом” обзорју, *ипак* сусретне са тачком сусневача.

<3>

Негативно дијалектичко зло јесте зло оне форме која се сасвим одвојила од свог садржаја (прелазећи у мртви омотач, “кутију” – супротност Идеје). То је хегеловска **супротност** која би требала да се на крају повести измири са духом (Идејом), иако се са њом ни не сусреће: јер се “камени” на покрету *њеног* опонирања – и не довршавајући тај покрет (чему Адорно, у развијању своје негативне дијалектике, управо тежи). И то зато јер се не може (тек првостепеном негацијом) опонирати оно још-непостојеће: **самосвесна негативност** духа или Велико Неиспољено, као једино окриље Идеје. Следећа замена тезе: не постоји /бар не на равни испољеног, у-времену-достижног/ никакво *по себи* и *за себе* Идеје; односно, *оно* постоји – али тек као могућност – на равни апсолутне латенције. Јер, та је пред-дата могућност *сабит додатни* простор настао изливањем-из-зрцала, у виду *наддалеке* поредбе, оне ноћно-скриве светлости Идеје, не и *њена* непосредна еманација. Она је простор чујности *неме музике* који се, *с неба звезда некретница*, попут “облака прозрачности” каткад “спушта на земљу”* (Музил). Јер, ко *њу* једном чује тај на свет даље гледа *као кроз стаклену преграду*: то је Еуринома, Луталица, хладно-сузни пра-лик Месечев, што тежи да даљином својег повишеног сећања искупи оно некад-догођено, *велику некадашњицу* – која је не друго до /до највеће оштрине немо-звучних детаља/ дорађен себе-опажај Идеје. И управо је то само-опажање оног ентитета који “још нема свој простор”, дакле, оног који је још у утроби сневања властитог лика – “с његове супротне стране”. А то је управо она страна која га зрцално буди и изгони напоље – да постане музика! Дакле, музика као језик посредовања *вишег* и *нижег* света /*ул. над-месечевог* и *под-месечевог*/, или оно **екхартовски схваћено не-ништа музикално тополошког идентитета човековог**. То је оно “маглом” обавијено, светло-носно *постајуће* човековог сазнања – призив гневног палитеља у Ноћи, што самим собом порађа празвук (Бемеов бог).

Јер, Идеја не може унапред да зна где су јој границе (*чворови стресова* – као координате плутања у неком немогуће-празном простору –) које би је саму пустиле у о-стварење, или, у **бескочно самосвесни облик тајне**. Тражена је раван себе-сагледања Идеје исто што и *раван ускрснућа*, упор. *циљна узрочност*. Јер, Идејом (громном импресијом) подстакнуто *мишљење мишљења*, као *зрцална самоафекција ње саме*, будући преинтензивна и тиме унапред осуђена да се прекине, производи унутар себе једну тачно дозирану мини-афекцију – косоугаону *слику-импулс (носиоца импресије изворног света*** /Делез), и то зарад ослобођености оне пред-дате јој афекције кроз акт све-преуобличења детерминисаног.

&

“Садржај је *сувише велики* за своју форму... или боље, сами садржаји имају форму, али та форма је прекривена, подвостручена или замењена једним простим садржатељем, омотачем или кутијом, чија је улога да потисне формалне односе.”

“Али, постајање тајне не присиљава је да се ограничи на прикривање своје форме у неком простом садржатељу, или да је замени за садржатеља. Сада тајна као тајна мора да задобије своју властиту форму.”

Тајна се уздиже од коначног садржаја до бесконачне форме тајне. Уместо да буде повезана са читавом игром релативних опажаја и реакција, тајна овде досеже апсолутну неопажљивост. Креће се од садржаја који је добро одређен, локализован, и припада прошлости, до опште *а priori* форме нечега што се догодило и што се не може локализовати.”

“ (...) Оно што је важно је да перцепција тајне мора бити сама тајна; ... ”**

(Делез/Гатари: *Постајање интензивним, неопажљивим, животињом*).
